

Børne Blad

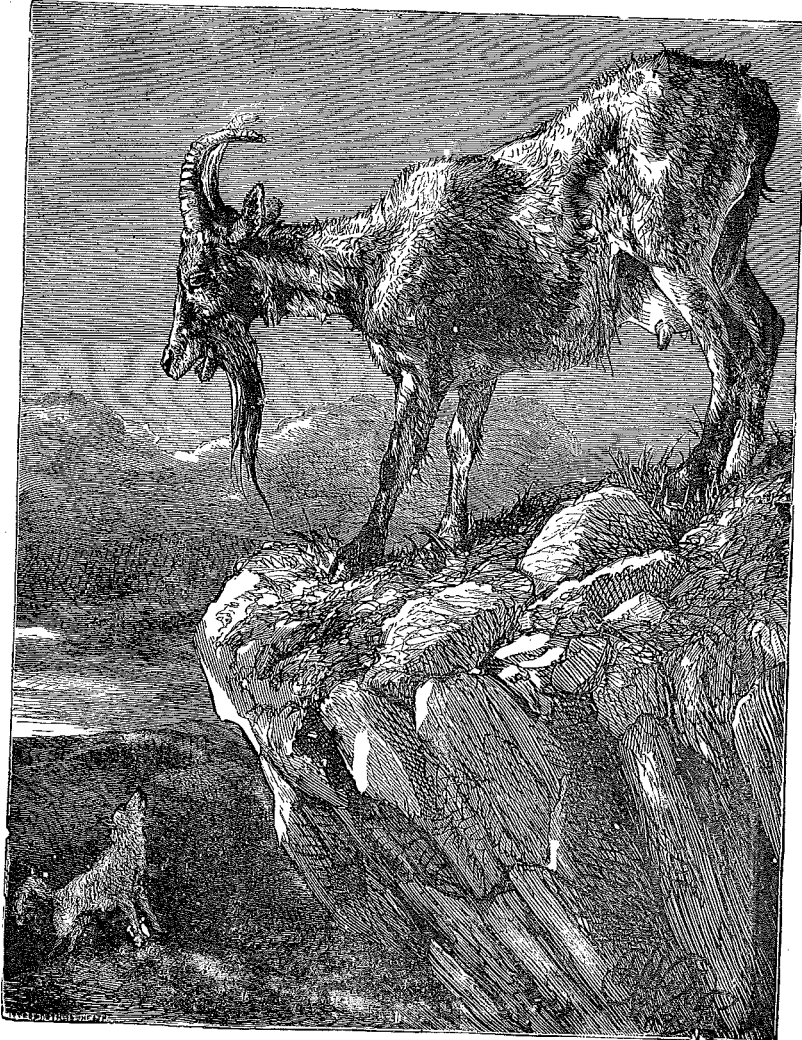

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

7de november 1897.

23de aarg.

Ulv og gjed.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pletter til en adresse paa over 5 ekøpr. levers det for 40 cents, og over 25 ekøpr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

m!" sagde den anden, „ja der sidder I pent i det!"

Dg saa begyndte han at bande og skjælde paa grund af den forsinkelse, som det itubrudte hjul havde forarsaget.

Georg vovede dog at spørge, om det ikke var muligt, at de kunde sende et par okser op til hans forældre og hjælpe dem ud af deres fortvilede stilling.

„Jeg sende et par af mine dyr op i fjeldet og sneen igjen!" udbrød amerikaneren og vendte sig forbauset om mod gutten. „Jo, det skulde bare mangle det! — Er du gal, gut, eller mener du, at jeg er det? Jeg takker Gud, at jeg endelig engang har fjeldene bag mig, og det vilde være den højeste daarfskab, om jeg nu skulde begynde at hjælpe alle dem, som er blevne slængende efter deroppe."

„Men vil I da virkelig," spurgte Georg med graaden i halsen, „lade en familie komme en knap dagsrejse fra eder, naar I kan hjælpe dem?"

„Hjælpe — hjælpe!" brummede manden i en arrig tone og fortsatte sit arbejde. „Jeg troede, du kjendte det amerikanske ordssprog: Hjælp dig selv!" Enhver faar hjælpe sig, saa godt han kan. Man faar lade være at indlade sig paa saadanne reiser, naar man skal blive efter paa veien. — Tror du", spurgte han, idet han atter vendte sig mod gutten, „at din far vilde have ventet paa mig og hjulpet mig med dette hjul, om vi havde været sammen? Svad?"

„Ja, det kan De være sikker paa", svarte Georg raskt, „han har saa mangen gang hjulpet sine medmennesker og vilde aldrig lade eder i stikken."

„Jafaa! Han vilde kanske have ladet sig forsinke for min skyld?"

„Derom er ingen tvil."

„Da maa han være en endnu større tøsse,

end jeg havde tænkt", brummede manden og fortsatte sit arbejde.

Nogle kvinder som hørte til reisesølgert, havde nærmet sig og hørt, hvad man talte om.

„Men far da!" sagde en ung pige med et godt, aabent ansigt. „Kan du virkelig lade dem blive deroppe og reise videre uden at hjælpe dem! Kunde du ikke ialfald sende Jon op til dem med to af vore okser. Veien er herneede saa god, at vi nok alligevel slipper videre med resten."

„Bland dig ikke op i det, som du ikke har noget med", svarte faderen hende i en vred tone. „Hvor skal jeg saa finde dem igjen, maa jeg spørge? He? Tror du ogsaa virkelig, at okserne vil taale en marsch i fjeldene nu igjen? Fær, naar en fremmed pidst skal drive dem afsted! Nei, min kjære pige, de vil blive aldeles ødelagte, og dertil er de altfor kostbare."

„Kunde vi ikke vente paa dem her?" spurgte pigen i en noget frygtfuld tone.

En strøm af vrede ord var den ubarmhjertige mands svar. „Kort og godt — jeg sender ikke okserne fra mig", endte han, „jeg vilde ikke gjøre det, selv om det var min egen bror, som var deroppe — ialfald ikke uden rigtig god betaling!"

„Far vil efter evne give Dem en passende betaling", sagde Georg.

„Efter evne en passende betaling!" gjentog den anden. „Ja der har vi det! Hvad mener han kanske er en passende betaling i Kalifornien? Det er ikke smaatterier, man her maa betale i leie af et par okser. Det vilde mindst blive hundrede dollars jeg vilde komme til at forlange af din gamle. Dg han vilde vel efterpaa komme til at skjælde mig ud og fortælle vidt og bredt, at jeg er en bebruger. Forresten tror jeg ikke engang, han har saa mange penge; han maatte jo sælge alt, hvad havde, for at skaffe det nødvendigeste til reisen."

Georg stod trostesløs foran den haardhjertede mand. Hvad skulde han gjøre? Skulde han gaa videre for om muligt at skaffe hjælp, eller skulde han vende tilbage til sine forældre med uforsøret sag? Hvorledes vilde det da gaa hans mor?

Da faldt hans blik paa en hest, som stod bundet ved et træ. Kanske det kunde være muligt at saa laant den. Han syntes, det var høist ubehageligt at skulle spørge derom; men for sin mors skyld gjorde han det.

Men ogsaa dette var forgjæves. Manden, der tidligere havde boet i Illinois, vilde ikke

høre tale om at leie bort dyret; derimod var han villig til at sælge det.

„Har du nok penge paa dig, min gut“, sagde han til Georg, „saa skal jeg kanske være villig til at sælge hesten for en rimelig — naturligvis kalifornisk pris, om jeg end nede paa fladlandet kanske kunde faa det dobbelte eller firedobbelte for den.“

„Jeg har ingen penge paa mig“, sagde Georg. Men far vil visse betale, hvad De forlanger; thi vi maa have den.“

„Nei, det nytter ikke“, svarte Illinoismanden barskt. „Handel er handel, og naar man ingen penge har, faar man lade være at handle. Dermed faar den sag være afgjort! Og nu“ — dermed vendte han sig til sine folk — „hent offerne. Vi har siddet og tøvet altfor længe; det er paa tide at komme afsted.“

„Altaa J v i l ikke hjælpe os“, sagde Georg; han havde vanskelig for at hindre taarerne fra at trille ned ad kinderne.

„V i l ikke!“ brummede manden, som nødig vilde, at det skulde se ud, som om det bare var ond vilje. „Vogt dig for at snakke saa! Jeg har hjulpet saa mange mennekker før i mit liv og vilde heller ikke have ladet eder sidde igjen deroppe, hvis — vi ikke var i Kalifornien. Her maa enhver hjælpe sig selv, saa godt han kan. Desuden er vi nu allerede blevne saa sørgelig sinede her, at det er paa tide at komme videre. For to—tre dage siden havde det kanske ladet sig gjøre. Men nu, som jeg netop skal rejse videre, kan jeg umuligt tænke paa noget saadant ligeoverfor min egen familie!“

„Nu vel!“ sagde Georg og bed tænderne sammen. „Farvel da, og gid J aldrig maatte komme i en lignende stilling og da bittert angre, hvad J nu gjør!“

Manden lo bare. „Nei, min kære gut, du kan være tryg! Der hvor jeg kommer ind, skal jeg nok ogsaa være mand for at slippe ud. Jeg er ikke ræd for Kalifornien.“

Med disse ord stak han hænderne i bukkelommerne og gik plystrende hen til sine folk, som spændte offerne for.

Georg vendte sig bort. Han vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Da kjendte han en let berøre sin arm. Han vendte sig langsomt om. Det var den unge pige, som tidligere havde gaaet i forbøn hos sin far for ham.

„Har du faaet noget at spise, Georg?“ spurgte hun. „Du maa være sulten efter den lange marsch!“

„Taf, J e n n y“, svarte gutten, „det er ikke

længe siden jeg har spist, saa jeg skal ikke have noget, men tak for din gode vilje!“

„Du er vel vond paa far!“ sagde Jenny, og saa bønfuldende paa ham med taarefulde øine.

„Nei, Jenny“, svarte Georg sagte. Han sølte, at han vilde have bedrøvet hende usigelig, om han havde sagt det modfatte. „Han maa jo have lov at have sin fri vilje, og ingen kan tvinge ham til at lade mig faa dyrene.“

„Far pleier ellers ikke at være saa haardhjerter“, fortsatte pigen. „Men de sidste dage er han bleven saa grættet og ærgerlig, fordi vi har maattet ventet her saa længe. Men hvorhen vil du nu gaa, Georg?“

„Ja, det ved jeg virkelig ikke“, var svaret. „Farvel, Jenny. Jeg maa se at faa hjælp et andetsteds!“

Han kastede sit gevær over skulderen, mens den unge pige blev staaende og bedrøvet se efter ham — hjælpe kunde hun ikke, om hun aldrig saa gjerne havde villet.

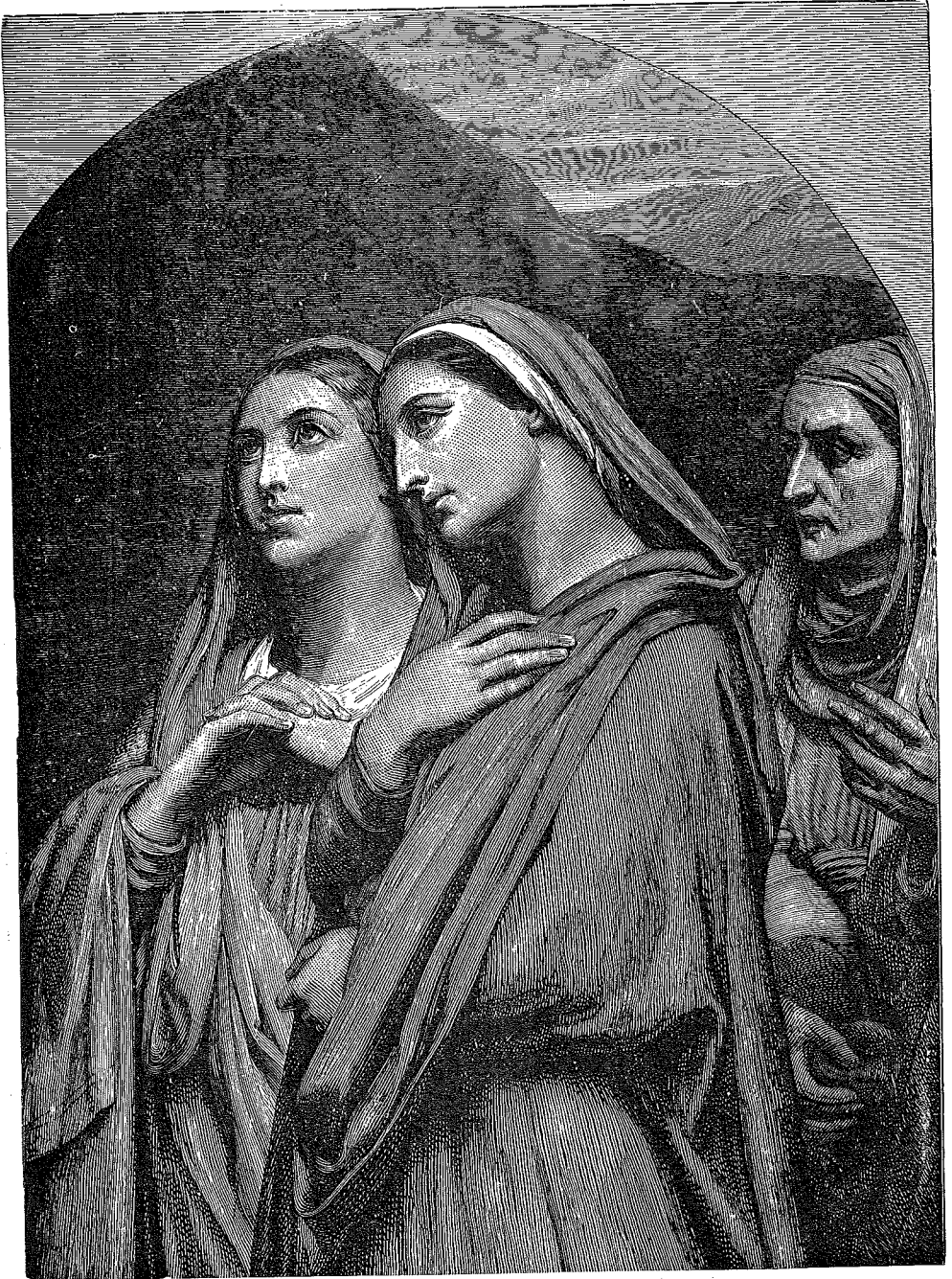
Indianeren havde været et stunt vidne til alt sammen. Han havde holdt sig noget paa afstand; men havde dog fulgt godt med. Om han ikke forstod de enkelte ord, saa kunde han dog gjætte sig til sammenhængen. Gutten havde aldeles glemt ham. Hvad kunde indianeren hjælpe! Han havde jo forøvrigt allerede gjort mere for ham end hans egne landsmænd. Først da han hørte indianerens skridt bag sig, kom han til at huste paa ham og stansede for at vente paa ham.

„He?“ hørtes der fra den vilde, idet denne ryttede paa hovedet, mens han pegede nedover mod reisefølgte.

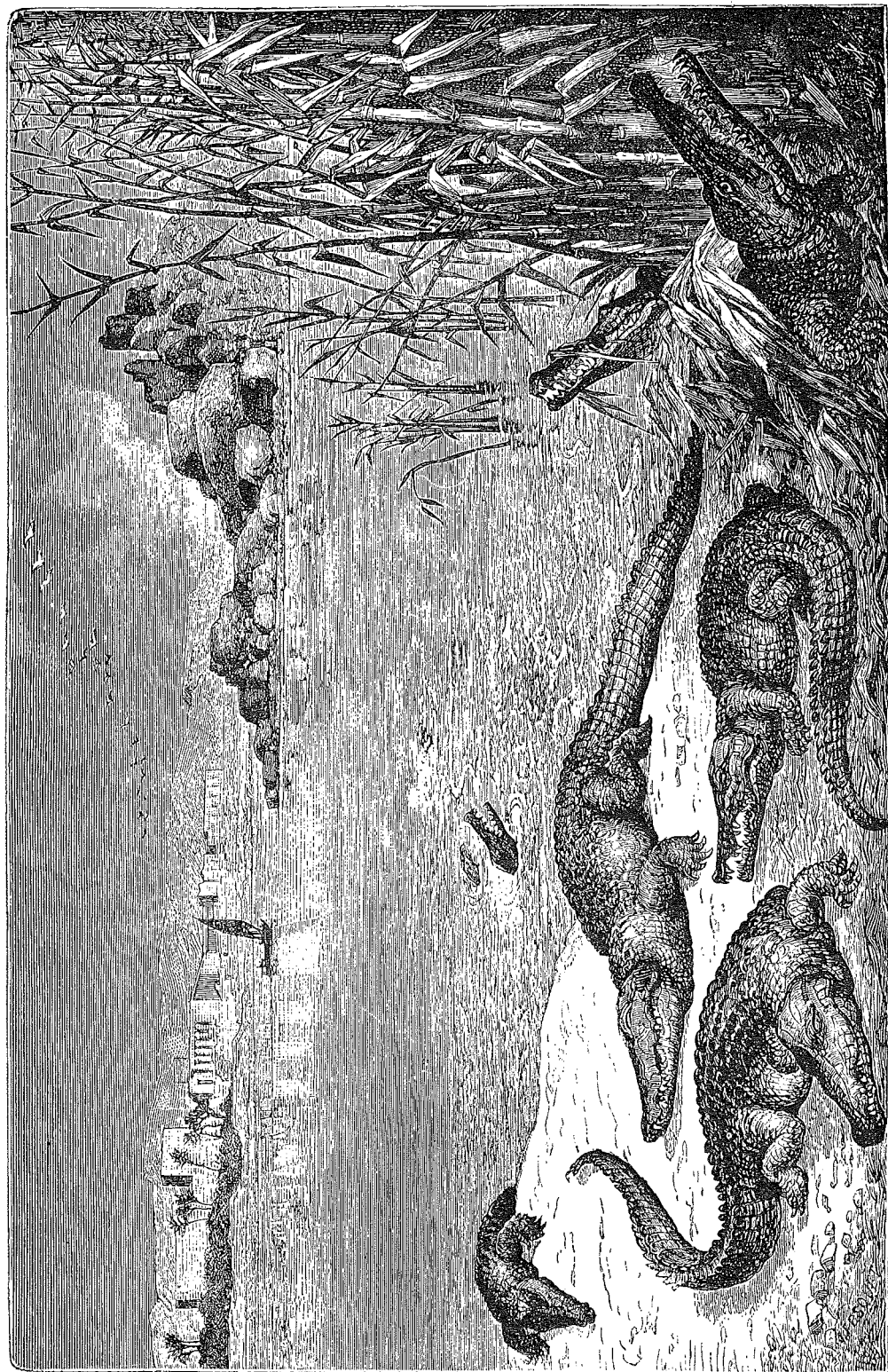
Georg svarte ved at gjøre som indianeren.

„Hm!“ brummede rødhuden og blev staaende og tænkte om en stund. Altter saa han først nedover mod vogne, hvis offer netop var spændte for, og derpaa igjen hen paa gutten, og det var, som om han vilde sige noget. Men hvad kunde det hjælpe? Gutten forstod ham jo ikke. Dog da syntes den vilde pludselig at have taget en rask beslutning. Han slog venlig Georg paa armen, vinkede til ham, at han skulde følge med, og tog saa raskt veien mod fjeldene.

Georg vidste ikke rigtig, hvad han skulde gjøre, enten han skulde følge med eller ikke. Indianeren havde hidtil i alle maader vist sig saa venlig mod ham, og synes nu ogsaa at have forstaaet, hvad det gjalt; han bestemte sig derfor til at følge med. Hans fører var allerede kommen noget i forveien, men saa sig snart om og da han saa den unge kvinde følge

kvinderne paa vandring, paasfemorgen til Jesu grav.

En Nilens bredder.

med, niffede han til ham og fortsatte derpaa videre i samme retning uden tilfyneladende at bekhymre sig om gutten.

Saaledes vandrede de afsted i hele tre timer; de var nu atter komne temmelig høit op og sneen var atter begyndt. Indianeren gif barfodet, men syntes ikke at bryde sig det mindste om den kolde sne. Han standsede tilfids, da de var naaet op paa en høide, paa hvis anden side landstabet atter sakraaned nedad. Saavidt Georg kunde forstaa, havde dette været en heldigere vei at tage nedover end den anden. Men han fik ikke lang tid til saadanne betragtninger. Veien selv krævede nemlig hans hele opmerksomhed, hvis han vilde finde tilbage, naar han skulde vende tilbage alene. En, som er lidt vant til at færdes ube, vil som regel uden vanskelighed kunne finde den vei, han har gaaet, hvis han har været alene. Men hvis man har en slink fører med, vil man altfor let glemme at vise nok opmerksomhed, saa det bliver vanskeliggere at finde tilbage.

Skoven syntes at være rig paa vildt. Der var mange og friske spor at se i sneen. Da de kom længere mod vest, holdt sneen op, og de kom med et ligesom i et rent andet land. Ikke langt nedenfor snegrænsen kom de til steder, hvor der voksede det frodigste græs og vakre blomster. Den dal, som de vandrede nedigjennem, var sikkert fire gange saa bred som den, Georg under sin første vandring havde fulgt, og han begyndte at tro, at han snart maatte komme til de første steder, hvor de hvide havde sine nybagger. Og dog var der ingen spor af civilisation at opdage, intet tegn til at nogen menneskehaand her havde været virksom. Ingensteds forraadede noget fældt træ de hvide menneskers nærhed, og marken viste intet andet spor end af skovens dyr.

Indianeren gif nu ved siden af Georg. De vandrede begge fordybede i sine egne tanker. Da følte pludselig Georg indianeren gribe sig haardt i armen, og da han forbausket vendte sig mod ham, saa han den vilde pege med sin hue nedad en bakke og ufravendt stirre i samme retning.

Georg opdagede ogsaa snart et stort dyr, som bevægede sig derne; men han var ikke straks istand til at afgjøre, hvad det var for et slags dyr. Dog varede det ikke længe, før det blev ham klart, at det var et stort elgsdyr; han kunde tydelig skjelne dens prægtige horn.

Hvis han skjød den, havde han ikke anden brug for den, end en smule kjød. Men i sin jagtiver tænkte han ikke saa langt. Han havde

endnu aldrig skudt en elg, og han brændte af lyst efter at skude en af disse skovens fyrster.

Han var opvokset i skovene og vant til jagt. Han styrkede derfor ikke straks mod sit bytte, men undersøgte først omhyggelig vindens retning; han vidste, at det aldrig kunde nytte ham at nærme sig dyret, hvis han havde vinden med sig, saa at den blæste fra ham mod det store vildt. Skovens dyr har en skarp lugtesans. Han gjorde derpaa tegn til indianeren, at denne skulde blive tilbage, og kastede sin hue paa marken for derved at vise Hektor, at han skulde staa rolig ved denne, indtil han vendte tilbage. Hektor adlød piebliffelig det kjendte tegn; men indianeren lod sig ikke saa let vise tilbage, enten han ikke havde rigtig tillid til guttens dygtighed som jæger, eller det var saa, at han selv havde lyst paa jagten. (Forts.)

En rig fader.

Blandt mine naboer, fortæller en dame, som lever og virker i en stor engelsk handelsby, var der en arbeiders kone, hvis barnlige tillid og fortrøstning til Gud straks ved vort første sammentræf blev mig paafaldende. Jeg merkede straks, at hun maatte have oplevet særlige prøver paa Guds hjælp, og at disse erfaringer hjalp hende til modig og glad at møde det daglige livs mangfoldige besværligheder.

En dag spurgte jeg hende om det, og hun fortalte mig da følgende:

Jeg var meget ung, da jeg blev gift. Min mand var betydelig ældre, var en dygtig arbeider og havde sparet en smuk sum penge sammen, saa vi indrettede os et net hjem og havde vort gode udkomme. I nogle aar gif alt godt, men saa kom der stemme tider. Der indløb for saa bestillinger hos arbejdsgiveren, og han blev nødt til at give en del af folkene affæd. Denne lod traf ogsaa min kjære mand. I begyndelsen bekhymrede vi os kun lidet om det; der maatte jo let kunne findes arbejde igjen, saaledes tænkte vi, for en mand, der kunde fremvise saa gode anbefalinger. Men i hine dages almindelige forretningsstilhed var der bleven en mængde ledige arbejdere. Dag efter dag løb min kjære mand omkring, spurgte her og søgte der, og hver aften kom han stadig hjem med det samme sørgmodige ansigt. „Har du endnu ikke faaet arbejde?“ spurgte jeg

fedvanlig. Men en gang merkede jeg, at ordet endnu gjorde ham ondt, og jeg satte mig for ikke længere at bruge det. Jeg sagde til mig selv: Du maa ikke tage modet fra ham, men snarere søge at se mere glad og munter ud, lad saa komme, hvad der vil.

Min gode mand paatog sig enhver liden fortjeneste og ethvert arbejde, man tilbød ham; en lang tid var han saaledes „vækker“. Kl. 3 om morgenen pleiede han at begynde sin gang fra hus til hus for at vække folk til bestemt tid. Men det indbragte altsammen kun lidt, og det ene stykke efter det andet af vore gode møbler maatte vi sælge. Endelig besluttede jeg mig til at søge arbejde i en fabrik og jeg fik ogsaa plads. Det var en udvei, men det gjorde min gode, flittige mand ondt, at han skulde leve af min fortjeneste. Han søgte paa enhver maade at hjælpe mig, og aldrig saa vort hjem penere ud end i denne tid; thi han skammede sig ikke ved det ringeste arbejde. Naar jeg kom hjem om aftenen, stod tjebten paa liden, og jeg bødtes velkommen af glade ansigter og hjærlige ord. Det var skjønne, fredelige uger.

Da blev det atter mørkt for os. Børnene blev syge af skarlagensfeber. Jeg maatte blive hjemme for at pleie dem. De blev ikke angrebne paa en gang, og der gik lang tid, inden den slemme sygdom var forbi. Det sidst angrebne barn, vor lille søn, døde. Mens han laa lig, sødte jeg atter en liden gut. Ingen kom til os, ingen hjalp os af frygt for smitten. Det var en svær tid, thi vi havde slet ingen indtægter, og udgifterne formerede sig. Saa solgte vi atter stykke efter stykke af vore fager. Da jeg for første gang efter den lilles fødsel kom ud i vort før saa hyggelige kjøben, var det omtrent tomt. Der var hverken stol eller bord. Lige til denne stund var det lykkes mig at blive mit fortsat tro og vedblive at være ved godt mod, men hin lørdag aften brast det for mig. Af spiseparer havde vi intet uden et stykke brød — og det skulde ogsaa slaa til om søndagen.

Jeg vilde ikke bedrøve mand og børn med mit nedslaaede sind, og skyndte mig tilbage til sovesammeret for at skjule min smerte der. Der kastede jeg mig paa sengen, og jeg forekom mig selv som et strandet skib, over hvilket de kolde bølger slaar. Alt omkring mig var mørkt. Vilde, gudløse tanker bemægtigede sig mig, jeg syntes der fandtes ingen hjælp eller udvei, hverken hos Gud eller mennesker.

Lidt efter lidt var det for mig, som en sagte, velgjørende stemme talte til min sjæl.

Snart kunde jeg fatte ordene, min Guds ord, hans hellige bogs velkendte ord. „Frygt ikke“, løb det, „tro kun!“ „For Gud er alle ting mulige.“ „Bed, saa skal eder gives!“ I særdeleshed tonedet det ord mig klart i møde: „Ederes himmelske fader ved, at I har alle disse ting behov!“

Saa vel, sagde jeg, idet jeg reiste mig, jeg har endnu en rig fader. Han ved, hvad vi mangler, han kan udfylde alle vore savn. Jeg vil tro paa ham, thi han behøver kun at oplade sin haand for at mætte alt det, som lever. Jeg sadt paa knæ ved siden af sengen og greb i troen fat paa min Gud som aldrig før. Jeg lagde mig selv, min mand, mine børn og alle vore fornødenheder ganske bestemt i hans haand og reiste mig derpaa med et saa let og glad hjerte, at jeg slet ikke kan beskrive det. Jeg følte mig helt ung. Om en havde sagt mig at der var kommen en sæt guld til os, kunde jeg ikke være bleven mere glad. Atter og atter sagde jeg til mig selv: „Jeg har en rig, rig fader!“

Den næste dag, om søndagen, gik min mand som fedvanligt i kirke. Paa hjemveien traf han en gammel ven, som sagde:

„Jeg er glad ved, at vor egen prest prædikede idag, nu faar jeg vel sagtens ham ikke at høre for det første.“

„Hvorfor det?“

„Jeg flytter nu til S., hvor jeg har faaet en god plads. Men sig mig forresten, hvordan gaar det dig? Har du faaet arbejde?“

„Nei“, sagde min mand, „jeg har i lang tid høgt forgjæves!“

„Maaſte kan du faa min plads, hvis du skynder dig.“

Tidlig mandag morgen meldte min mand sig hos den nævnte arbejdsgiver og blev ogsaa antagen. Og der er han den dag idag, og vi har aldrig siden lidt mangel. Men ikke nok dermed. Samme dag kom min mands forrige arbejdsherre og vilde antage ham. Og ved ugens slutning fik vi et andet meget godt tilbud. Jeg forstod godt, at min himmelske fader dermed vilde sige mig: „Du har gjort ret i at tro paa mig; jeg er i sandhed en rig fader!“

Mens konen fortalte dette, siger vor meddelerske, syntes hun atter at gjenlemme hele begivenheden.

„Maa jeg meddele andre Deres erfaring?“ spurgte jeg.

„Gjerne“, var svaret, „maaſte den kunde hjælpe en og anden til at have tillid til den rige fader i himlen.“

Ulv og gjed.

[Se billedet]

Gjeden er bange, — ulven er ude paa rov.
 Dog er det ikke saa meget for sig selv,
 at gjeden frygter; det er især for sine
 unger. Og vover det blodtørstige rovdyr sig
 op til de steile fjeldknauser, hvor gjeden med
 dens unger holder til, vil den ialfald komme
 til at faa en alvorlig kamp med moderen,
 før den faar fat i ungerne.

Opløsning paa gaader i nr. 43.

Skjulte floder og byer: I. Benedig, Don.
 II. Leith, Hull.

Firkantgaade: S A R A
 A B O R
 R O G N
 A R N E.

Bogstavgaade: I Langeland II Falster.

Billedgaade: Totalisten.

Billedgaade.

N **N B** **R B** **D U U**

U U **L** **N E** **N E**

N **L** **O G** $\frac{10}{DET}$ **D E**

 D **E R** **O V F**

S **S**